

ŽIVOTOPIS - ANTONIE TICHOPÁDOVÁ

Paní Antonie Tichopádová se narodila 17. prosince 1934 v Suchých Lazcích. Prožila radostné dětství. Pěkné vzpomínky má hlavně na lesy obklopující její bydliště. Její otec byl havíř, dojížděl do Ostravy, což tehdy byla velká vzdálenost. Tuto vzdálenost její otec překonával na kole, což bylo velmi náročné. Matka byla lesní dělnice.

V roce 1940 nastoupila paní Tichopádová do školy, tedy rok po začátku druhé světové války. Byli katolická rodina a chodívali do kostela. V jejich deseti letech se jí narodila sestra.

I za války její rodina nezažívala bídu díky jejímu otci, který jako havíř dostával větší příděly a jiné výhody.

Život paní Tichopádové ve vesnici se změnil na jaře roku 1945, když začala Ostravsko-opavská operace.

Když se přiblížila fronta, museli uvolnit všechny stodoly pro zásobování ustupujících německých vojáků, později se do stodol tito vojáci i nastěhovali. Přes vesnici byli přepravováni i váleční zajatci. V prosinci roku 1944 přišli zajatci, kteří na tom byli fyzicky velmi špatně. Všichni sousedé jim přinesli nějaké jídlo. Když se některým zajatcům podařilo utéct, vzpomíná paní Tichopádová, jak se o ně ve vesnici tajně starali.

Nebezpečná situace vznikla tehdy, když měli ve stodole ubytované Němce a v domě na půdě ukryté čtyři ruské zajatce. Báli se tehdy, že ve sněhu zůstanou stopy těchto zajatců a Němci je odhalí.

Celá rodina se chystala na příchod fronty a na přežívání v úkrytech, které si vybudovali v lese. Později se však rozhodli, že zůstanou raději ukrytí ve sklepě na brambory v jejich domě. Ve sklepě měli položené deky na bramborách a nemohli topit, protože by je dým prozradil. Muži z rodiny tehdy dělali menší průzkumy a snažili se zjistit, jak se žije ve vesnici. Ve sklepě bylo 18 lidí. Jakmile se přiblížila fronta, dozvěděli se, že Němci podminovali most blízko jejich domu a později ho vyhodili do vzduchu. Do jejich úkrytu přibylo ještě 7 Němců, kteří přišli v míru. Později se vzdali Rusům, ale ruský důstojník vydal rozkaz, ať nikoho nešetří a tak byli postříleni.

Když přešla fronta, všichni ve sklepě se museli v noci přemístit do bezpečnější části vesnice, jelikož se očekávala ofenziva. Po opuštění sklepa paní Tichopádová nepoznávala místo, kde dosud bydlela. Všechny domky byly zničené. Paní Tichopádová si pamatuje, že byla krásná jasná noc a oni se museli rychle přemístit do vesnice a najít místo pro přežití. Když obešli spoustu příbuzných, nakonec našli místo u cizích lidí v chalupě, která prý měla dobrý sklep.

Po skončení války si paní Tichopádová pamatuje, že po lese nacházeli mrtvé vojáky a zvířata. Dále si vzpomíná, že tehdy neměli informace, které o druhé světové válce máme dnes. O vypálení Lidic tehdy nikdo z jejich okolí nevěděl.

Jelikož měli po válce zničený dům, byli nuceni přestěhovat se k jejich tetě do Nových Sedlic. Tam bydleli půl roku, než byl jejich dům znovu opraven.

Po válce jezdila do školy v Opavě. Poté v jejich čtrnácti letech nastoupila do textilní továrny ve Vítkově, kde pracovala 2 roky. Rozhodla se studovat na zdravotnické škole. Z továrny ji ale nechťeli propustit. Psala tedy prezidentu Gottwaldovi, že si chce doplnit vzdělání na zdravotní škole. Textilní továrna ji propustila pod podmínkou, že zaplatí pokutu 300Kč. Nakonec si tedy vzdělání doplnila a po dokončení studia pracovala jako zdravotní sestra v kojeneckém ústavu v Ostravě. Zde se seznámila se svým manželem, který tam byl na vojně. V roce 1957 se vzali a přestěhovali se do Suchých Lazců. Narodily se jim dvě děti a v Suchých Lazcích žijí dodnes.